

Sygn. akt IC 780/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2023 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Jacek Szerer

Protokolant : Magdalena Buda

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2022 roku w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **R. P.**

przeciwko (...) **S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda R. P. kwotę 102.700.000 zł (sto dwa tysiące siedemset złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot :

- 102.000 zł od dnia 6 listopada 2020 roku do dnia zapłaty,

- 700,00 zł od dnia 22 maja 2021 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.552,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Świdnicy kwotę 1.463,39 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt IC 780/21

UZASADNIENIE

Powód R. P. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 102.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w związku z wypadkiem z dnia (...) roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 6 listopada 2020 roku do dnia zapłaty nadto kwotę 700 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia powoda wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu (...) roku brał udział w wypadku komunikacyjnym, w którym doznał licznych poważnych obrażeń ciała wymagających hospitalizacji i długotrwałego leczenia, w efekcie amputacji kończyny dolnej lewej. Podnosił, że na skutek doznanych w wyniku wypadku obrażeń zmianie uległo całe jego dotychczasowe życie, bowiem powód, oprócz problemów fizycznym wynikających z doznanych urazów, zaczął mieć problemy natury

psychicznej skutkujące koniecznością podjęcia terapii psychiatrycznej oraz odwykowej antyalkoholowej. Powód wskazywał, że przyznane mu w toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienie w żadnym zakresie nie rekompensuje jego cierpienia fizycznego i psychicznego wywołanego zdarzeniem z dnia (...) r.

Strona pozwana (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko ubezpieczyciel przyznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia (...) roku oraz wskazał, iż w toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego przyjął swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił powodowi kwotę 120.000 zł, tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 250,32 zł tytułem zwrotów kosztów leczenia i zakupu sprzętu ortopedycznego. Strona pozwana wskazywała, że przyznana powodowi kwota z tytułu krzywdy jakiej doznał wskutek przedmiotowego wypadku stanowi pełną rekompensatę z tego tytułu. Ustalona w toku postępowania likwidacyjnego kwota określona została mając na uwadze charakter i dolegliwości obrażeń doznanych przez powoda, jego wiek, czas i stopień uciążliwości leczenia. Zdaniem strony pozwanej kwota ta jest odpowiednia do diagnoz, rodzaju obrażeń oraz czasu trwania leczenia i spełnia funkcję kompensacyjną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu (...). w S., M. W. kierujący samochodem osobowym marki (...) nr rej (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc pojazdem drogą nr (...) z kierunku S. i wjeżdżając na skrzyżowanie z drogą (...) nie zachował szczególnej ostrożności, nie zastosował się do znaku STOP i nie ustąpił pierwszeństwa jadącemu drogą (...) kierowcy motoroweru (...) nr rejestracyjny (...) R. P. doprowadzając do zderzenia z nim, wskutek którego doznał on otwartego złamania stopy lewej z krańcowym niedokrwieniem z niedokonaną amputacją urazową ww. stopy wymagającej reamputacji mioplastycznej i złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, powodując ciężkie trwałe kalectwo.

W dniu 24 lutego 2021 roku Sąd Rejonowy w (...) II Wydział Karny uznał M. W. za winnego, wymierzając mu karę grzywny.

dowód :

- wyrok z dnia 24 lutego 2021 roku w sprawie II K 527/20

Pojazd kierowany przez sprawcę zdarzenia w dacie wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej ze stroną pozwaną.

Bezsporne

Bezpośrednio z miejsca zdarzenia powód został przetransportowany karetką pogotowia do (...) Szpitalu (...) w O. na oddział (...) Urazowo-Ortopedycznej, gdzie rozpoznano u powoda złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej oraz niedokonanej amputacji urazowej stopy lewej. W tym samym dniu dokonano reamputacji mioplastycznej kończyny dolnej lewej na wysokości podudzia, unieruchomiono także gipsowo nadgarstek lewy.

W dniu 14 września 2020 roku powód został przekazany z Oddziału (...) Urazowo-Ortopedycznej do Oddziału (...) Ogólnej. Powód poddawany był terapii przeciwbólowej oraz leczeniu opatrunkowemu. W dniu 16 września 2020 roku powód opuścił szpital z zaleceniami kontroli w poradni ortopedycznej.

dowód :

- karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 14 września 2020 roku z Oddziału (...) Urazowo-Ortopedycznej w (...) Szpitalu (...) w O. k. 15-17

-skierowanie do poradni specjalistycznej z dnia 14 września 2020 r. k. 18

- karta informacyjna z leczenia szpitalnego (...) Instytutu Medycznego S.A. Szpitala św. A. w Z. z dnia 14 września 2020r., k. 19-20,

-Skierowania do poradni specjalistycznej z dnia 17 września 2020r. k. 21-22

W zakresie prawego stawu nadgarstkowego stwierdza się niewielką deformację stawu nadgarstkowego oraz ograniczenie ruchomości w stawie nadgarstkowym. Zmiany te powodują zaburzenia funkcji chwytnej ręki, brak pełnego zgięcia grzbietowego powoduje, że siła chwytania ręki jest słabsza z powodu obniżenia siły mięśniowej zginaczy palców i ręki. W podudziu lewym stwierdza się stan po amputacji na wysokości ¼ środkowej podudzia. K. jest prawidłowo uformowany. Obecnie powód ma całkowicie zaburzoną równowagę ciała, nie ma możliwości sprawnego chodzenia. Konieczne jest zaopatrzenie ortopedyczne powoda, wykonanie protezy podudzia lewego. Łączny uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 53%, na co składa się 45% w zakresie stanu po złamaniu wielołamowym kości lewej i niedokonanej amputacji lewego podudzia i amputacji dolnej kończyny na wysokości podudzia oraz 8% w zakresie stanu po złamaniu nasady dalszej kości promieniowej prawej z wtórnym ograniczeniem ruchomości w stawie nadgarstkowym.

dowód :

- opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii- traumatologii S. G. z dnia 8 grudnia 2021r., k. 63-65,

Obrażenia doznane przez powoda mogą powodować w niedalekiej przyszłości wtórne zmiany zwyrodnieniowe w narządzie ruchu. Choroba zwyrodnieniowa jest schorzeniem przewlekłe wynikającym ze zużycia tkanek. Osłabienie układu mięśniowego uszkodzonych elementów narządu ruchu wynika z długiego ich okresu leczenia. Oba te czynniki : osłabienie i możliwość wystąpienia zmian zwyrodnieniowych mogą ograniczać zakres możliwości podejmowania prac fizycznych w sferze wymagających ciągłego podnoszenia ciężarów. Dysfunkcja w zakresie sprawności narządów ruchu powoda będzie miała negatywny wpływ na jego aktywność życiową i zawodową. Wskazać należy, że uszczerbek na zdrowiu powoda ma charakter trwały. Nadto u powoda stwierdza się zaniki mięśniowe uda lewego.

dowód :

- opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii- traumatologii P. N. z dnia 21 sierpnia 2022., k. 116-122,

Powód przed wypadkiem był aktywny fizycznie. Po wypadku powód odczuwał silny ból, odniesione obrażenia spowodowały, że stał się osobą niepełnosprawną. Do dnia dzisiejszego odczuwa dotkliwe skutki wypadku w postaci nieosiągnięcia pełnej sprawności fizycznej. Powód w dalszym ciągu odczuwa bóle kończyny dolnej, która uległa częściowej amputacji, nie może w żaden sposób utrzymać równowagi, ma problemy z poruszaniem się. Bezpośrednio po wypadku powodem zajmowała się jego matka, która do chwili obecnej pomaga powodowi w wielu czynnościach. Przed zdarzeniem powód pracował za granicą, wypadek wykluczył go całkowicie z możliwości zarobkowych. Nadto wskazać należy, że powód w dalszym ciągu uczęszcza na rehabilitację.

dowód :

- zeznania powoda k. 59 i e-protokół,

-zeznania świadka Ł. P. k. 59 i e-protokół.

W związku z leczeniem skutków wypadku powód poniósł także dodatkowo wydatki związane z rehabilitacją w kwocie 700 zł .

dowód :

- faktura nr (...) z dnia 17 marca 2021r. k. 34,

Powód pismem z dnia 29 września 2020 roku zgłosił swoje roszczenie stronie pozwanej domagając się kwoty 250 zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 250,32 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, kwoty 796,00 tytułem zwrotu za uszkodzony telefon. W toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego strona pozwana przyjęła odpowiedzialność za skutki wypadku i wypłaciła powodowi kwotę 120.250,32 zł, w tym kwotę 120.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

dowód :

- zgłoszenie szkody z dnia 29 września 2020., k. 23-25,

- pismo strony pozwanej z dnia 6 października 2020r., k. 26,

-pismo strony pozwanej z dnia 27 października 2020r., k. 29-30

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z przepisem art. 415 kodeksu cywilnego, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Na mocy przepisów dotyczących ubezpieczenia odpowiedzialność ta spada w istocie na ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku (art. 805 k.c., art. 822 k.c., ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych [t.j. Dz. U. z 2019 roku, poz. 2214 z późn. zm.]). Jak o tym stanowi art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Zgodnie zaś z § 2 tego przepisu świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie: 1) przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku; 2) przy ubezpieczeniu osobowym - umówionej sumy pieniężnej, renty lub innego świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku w życiu osoby ubezpieczonej. Zgodnie nadto z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Stosownie natomiast do art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2019 roku, poz. 2214) ubezpieczeniem oc posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. W myśl art. 34 ust. 1 powołanej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 zdanie pierwsze). Odpowiedzialność pozwanego nie była w niniejszej sprawie kwestionowana.

Dokonując oceny skutków wypadku w stosunku do powoda, Sąd oparł się na dokumentach przedstawionych przez strony, w tym dokumentacji medycznej powoda, których autentyczności i wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała, a także opiniach głównych biegłych : z zakresu (...) oraz P. N. , a także przesłuchaniu powoda w charakterze strony. Powód w swoich zeznaniach wskazywał na swoją trudną sytuację zdrowotną związaną z przebiegiem leczenia i skutkami wypadku oraz długotrwałej i ciężkiej rehabilitacji. Wskazał też na ograniczenia przy wielu czynnościach życia codziennego, a także następstwach o charakterze zarówno fizycznym, jak i psychicznym.

Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne, albowiem charakteryzują się obiektywizmem i wyważeniem, a nadto znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym – dokumentacji medycznej i opiniach biegłych.

Opinie główne oraz uzupełniające wskazanych wyżej biegłych sądowych, w których stwierdzono skutki obrażeń po wypadku powoda oraz zaistniały uszczerbek na jego zdrowiu - są rzetelne i przekonujące. Zostały oparte na gruntownej i wnikliwej analizie, a biegli, którzy posiadają adekwatne specjalizacje, mają niezbędne kwalifikacje i wiedzę do jej dokonania oraz wyciągnięcia prawidłowych wniosków.

Sąd dopuścił dowód z opinii kolejnego biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii uznając, że biegły w swojej opinii, mimo poczynionych ustaleń co do zakresu obrażeń, jakich powód doznał w wyniku wypadku, oraz ustalenia trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda nie odniósł się zastrzeżeń opinii wnosząc o powołanie nowego biegłego Sąd zatem mając na uwadze niepełność opinii biegłego S. G. dopuścił dowód z opinii kolejnego biegłego celem ustosunkowania się do zarzutów zgłoszonych do opinii przez stronę powodową.

Zdaniem biegłych łączny trwały uszczerbek na zdrowiu powoda doznany w wyniku wypadku z dnia(...) roku wyniósł 53%. Powód doznał licznych obrażeń w postaci złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej oraz amputacji urazowej stopy lewej . Zdecydowano o operacyjnym i klasycznym leczeniu narządów ruchu.

Spór w przedmiotowej sprawie sprowadzał się w istocie do tego, czy powód może żądać od strony pozwanej dalszej kwoty tytułem zadośćuczynienia.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Odszkodowanie przewidziane w tym przepisie obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe.

Jak stanowi art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych, zarówno tych już doznanych, jak i tych które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, przyznawaną jednorazowo. Wiadomo, że zadośćuczynienie nie przywróci zdrowia stronie, ale jego celem jest złagodzenie wszelkich cierpień.

Jeżeli chodzi o zagadnienie wysokości zadośćuczynienia to za ugruntowany w orzecznictwie i piśmiennictwie należy uznać pogląd o kompensacyjnym charakterze zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 k.c. Tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta jednak nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak SN w wyroku z 26 lutego 1962 roku, 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5 poz. 107, w wyroku z 24 czerwca 1965 roku, I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92, wyrok z 22 marca 1978 roku, IV CR 79/78, niepubl.). Jednocześnie zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłą na skutek poważnego rozstroju zdrowia i związanego z nim trwałego kalectwa, którego wysokość w ostatecznym wyniku zależy od uznania sądu, nie może być uznane za nadmierne, nawet gdyby przy uwzględnieniu przeciętnego poziomu życia i zamożności społeczeństwa mogło być tak postrzegane, jeżeli jest ono adekwatne do stopnia odniesionych obrażeń i związanych z nimi trwałych następstw dla zdrowia i egzystencji poszkodowanego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 stycznia 1997r., II KKN 41/96, niepubl.).

Zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które

zapewne wystąpią w przyszłości (a więc prognozy na przyszłość). Przy ocenie więc „odpowiedniej sumy” należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2000 roku, I CKN 969/98, LEX nr 50824).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uznał, że żądane przez powoda zadośćuczynienie jest zasadne co do dalszej kwoty 102.000 zł. W tym zakresie Sąd uwzględnił jego żądanie mając na uwadze uszczerbek jakiego doznał on w wyniku wypadku, jego skutki, a także rokowania na przyszłość. Łącznie zadośćuczynienie należne powodowi z tytułu szkody stanowi kwotę 222.000 zł (120.000 zł uznane przez ubezpieczyciela, 102.000 zł przyznane przez Sąd).

Rozważając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia Sąd miał na względzie zakres doznanego przez niego uszkodzenia ciała. Schorzenia te wpłynęły na funkcjonowanie i tryb życia powoda, który nie może już w sposób aktywny korzystać z życia, w dalszym ciągu odczuwa dolegliwości bólowe oraz psychiczne następstwa wypadku, jakiemu uległ. W wyniku doznanych obrażeń przebył zabiegi operacyjne, po wypadku opiekę nad nim przejęła jego matka, która pomagała mu w wykonywaniu wszystkich czynności, w tym samoobsłudze i poruszaniu się. Praktycznie od momentu opuszczenia placówki medycznej powód zażywa silne leki przeciwbólowe. Odczuwa także istotny dyskomfort psychiczny wynikający z faktu, iż nastąpiła amputacja jego lewej dolnej kończyny. Wskazać należy, iż całkowicie pozbawiło go to możliwości zarobkowych. Praktycznie z dnia na dzień zaczął odczuwać bezradność i zrezygnowanie. Obecnie w dalszym ciągu zażywa środki przeciwbólowe oraz jest poddawany rehabilitacji.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, że zadośćuczynienie za doznaną przez powoda krzywdę w wysokości dalszych 102.000 zł jest kwotą odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c.

Od zasądzonej w pkt I wyroku kwoty na podstawie art. 481 § 1 k.c. należało zasądzić odsetki za opóźnienie. Zgodnie z tym przepisem jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Nadto z godnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, pozwana zobowiązana była do wypłaty zadośćuczynienia w terminie 30 dni od zgłoszenia szkody. Odsetki ustawowe od kwoty 102.000 zł zasądzono od dnia 6 listopada 2020r. do dnia zapłaty mając na uwadze, iż powód wystąpił do strony pozwanej z żądaniem wypłaty kwoty zadośćuczynienia w dniu 29 września 2020 r. Strona pozwana w dniu 6 października 2020 roku poinformowała powoda o otrzymaniu zgłoszenia szkody, ustawowy termin na wypłatę przedmiotowego świadczenia minął w dniu 5 listopada 2020 roku. Strona pozwana wypłaciła powodowi zadośćuczynienie w kwocie 120.000 zł w związku z czym w zakresie dalszej kwoty zadośćuczynienia tj. 102.000zł odsetki należało zasądzić od dnia 6 listopada 2020r.

Zdaniem Sądu żądanie w zakresie kosztów leczenia również w całości zasługiwało na uwzględnienie. Koszty objęte kompensacją muszą być uzasadnione ze względu na rodzaj i rozmiary poniesionego uszczerbku. Powód przedstawił fakturę dotyczącą usług rehabilitacyjnych w kwocie 700 zł, wobec czego cała ta kwota podlegała uwzględnieniu. O należnych odsetkach za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. tj. po dniu wytoczeniu powództwa (doręczeniu odpisu pozwu stronie pozwanej).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. przyjmując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Odnośnie kosztów procesu należnych powodowi uznać należy, iż wygrał on proces w całości, a poniesione przez niego koszty stanowiły kwotę 10.552 zł, w tym 5.135 zł opłaty sądowej od pozwu, 5.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265) oraz 17 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa (punkt II wyroku).

Jednocześnie Sąd nakazał stronie pozwanej, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2022 r. poz. 1125), uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego

w Świdnicy kwoty 1.463,39 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych obejmujących wydatki związane z wydaniem opinii biegłych w sprawie (punkt III wyroku).